

“Het voelde alsof de grond onder mijn voeten wegzakte,” omschrijft mijn moeder het gevoel. Na al deze moeite, na alle risico’s. De inmiddels afgelegde wereldreis. De middelen waren op... Maar dat was nog de minste zorg. Wat denk je dat er gedaan wordt met vluchtelingen in het land van herkomst? Daar staan ze je op te wachten. Je gaat gelijk de gevangenis in. Wat gebeurt er met de kinderen? Duizenden beangstigende gedachten die door je heen flitsen op dat moment. Ze raakte in paniek. Ze begon te trillen. Haar emoties namen de overhand, het werd onmogelijk om de tranen nog te bedwingen.’

‘De douanier haalde voor de zekerheid haar supervisor erbij. Een oudere man met een groot postuur, vriendelijk gezicht, blond haar en een baard, zoals mijn moeder hem omschrijft. Hij keek naar de papieren, naar het gezin en weer terug naar de papieren. Toen keek hij mijn moeder recht in de ogen aan... Die blik... Dat moment... Alles betekenend. Hij keek en mijn moeder keek terug. Met mij op haar arm en nog twee van die jonge kinderen aan haar zijde. Op dat moment besepte ze waar ze stond en sloeg de wanhoop toe. Ze barstte in huilen uit. Wat een verschrikkelijk gevoel van machteloosheid moet dat zijn geweest. Onvoorstelbaar dat jouw leven – en dat van je kinderen – zo afhankelijk is van één persoon. Eén situatie... Hij moet die wanhoop gevoeld hebben. De tijd leek stil te staan. Zijn blik, ze zullen die nooit meer vergeten. Het leek alsof hij begreep dat zijn beslissing allesbepalend was.’

“De papieren zijn in orde, fijne vlucht verder.”’

‘Tot op de dag van vandaag zijn mijn ouders deze dappere man – niet wetende of het zijn opzet of simpelweg geluk was – dankbaar. Ze realiseren zich maar al te goed dat hun leven, en ons leven, daar werd gered door die grote blonde Oostenrijker.’